

Josef Kostohryz

Jednorožec a krásná Magelona

Věnováno Tomášovi

© Josef Kostohryz, dědicové
Ilustrace © Pavla Kovaříková

ISBN 978-80-7415-127-9

Místopis

KOPECDŮL je malé městečko nebo větší vesnice a jmenuje se tak proto, že je na kopci i dole, tedy z kopce do údolí nebo z údolí do kopce. Je tam náměstíčko, kde je radnice, zdravotnické středisko, VB, ale taky škola, blízko školy kostel s vysokou jehlanovitou věží se zelenou střechou. A naproti škole je hospoda a vedle hospody Pramen. Co byste ještě mohli chtít? Náměstíčko je do trojúhelníku, po jeho stranách špatně dlážděné chodníky, vybíhají z něho tři ulice. Uprostřed je trávník, záhony s květinami, stará kamenná kašna a v té kašně stojí na podstavci z kamene vytesaný chlapec a čurá dolů. Moc lidí už se na tu sošku zlobilo, ale protože je stará a památná, stojí tam dosud.

Dole v údolí končí Kopecdůl u širokého potoka, kterému Kopecdolští říkají řeka. Jenže opravdivá řeka je až za tím lesnatým vrchem, kam ten potok teče. To už se k němu připojil menší potůček, který protéká zahradnictvím pana Pivoňky. Kromě toho zahradnictví si musíme pamatovat, že na konci té nejužší ulice je domek paní Moulisové. Velmi významná je taky hospoda, kde se dřív říkalo U černého kakraholta, ale která se teď jmenuje Madagaskar. Za vsí je rozbitá stará cihelna, zarostlá křovím a plná ještěrek a ptactva, a blízko ní také o samotě chalupa starého Brambory, která je rovněž velmi paměťhodná. Tam někde v lesích za ní je paseka U trpaslíka a ještě kousek dál myslivna.

Kopecdůl je ztracený a zakletý mezi těmi vršky, ale když se vám podaří dostat se na ten nejvyšší, kterému říkají Chlum, vidíte daleko široko do kraje a za pěkného počasí se vám tam někde daleko vynořují modravé hory, někdo říká, že jsou to Kordillery, někdo říká, že Skalisté hory, a jeden průvodce ukazoval výletníkům něco, co vypadalo jako špičatý mlhavý obláček, a tvrdil, že je to Kilimandžáro, ta vysoká hora co je až v Africe. Nu nevím, povídám, jak jsem koupil.

Kopecdolští mají rádi svůj Kopecdůl a o svět se moc nestarají, žijí si pěkně po svém. Jenže moc se o nich ve světě povídá a v okolních vesnicích se jim posmívají, že jsou prolhaní lháři, a někdy jim taky dost závidí, protože v Kopicidole se děje leccos náramně podivného a zvláštního. A kronikáři to popletli, že člověk opravdu neví, co je jen tak a co je doopravdy. A uvidíte sami, až vám budu všechno vypravovat. A hned začnu.

Osoby

Paní MOULISOVÁ žije ve svém domku sama, ale má ráda děti a děti tam za ní chodí. Má také kozu Luizu, psíka Alíka, prasátko Bobka a vrabčáka Lojzu, což jsou v těchto příbězích důležité zvířecí osoby. Jeden čas bylo na zahradě paní Moulisové mraveniště, kde vládl a panoval mravenec Skorokůň.

Starý BRAMBORA neboli zloděj Brambora, není žádný zloděj, však uvidíte! Je to ten nejlepší děda a kamarád. To se ví, že je taky přísný a velmi tajuplný.

HONZÍK je kluk. Někdy je hodný a někdy taky ne, jak se to hodí. Namaloval půl kozy Luizy na modro a připravil tím pěkné překvapení filmovému režisérovi a princezně Mageloně. Jeden čas dělal tam v Kopcidole počasí a později měl motorizovaného oslíka.

NANYNKA je děvčátko, které objevilo mravence Skorokoně. Nanynka je kamarádka Honzíkova a paní Moulisové a největší kamarádka námořníka Sélima. Dostala od něho růžovou perlu.

HLUPIKÁN je trpaslík s trpaslickou špičatou čepicí. Dřív bydlil na pasece, teď sídlí v myslivně. Je velký popleta a tak myslivec Sivéoko s ním posílá papouška Štěbetu, aby na něho dával pozor. Hlupikán jediný v celém Kopcidole viděl skutečného jednorožce.

SKOROKŮŇ je mravenec - vládce a pán velikého mraveniště, který se dovede zvětšovat, až je velký skoro jako kůň nebo aspoň jako hříbě. Protože takové čáry nejsou v Kopcidole dovoleny a jsou zakázány, musil se se svým mraveništěm přestěhovat do lesa.

ŠTĚBETA, zelený papoušek, v každém křídle dvě červená brka, na hlavě červenou chocholku. Ukradl jednomu králi pikurky, a co jsou to pikurky, to je tajemství, snad se něco o tom dozvíme později. Protože Štěbeta přijel na lodi, říká se mu také námořník Štěbeta. Přivezl ho černochoch Pikalý a daroval ho myslivcovům.

PIKALÝ je černochoch a pochází z Madagaskaru. Slyšel někde, že v Kopcedolu je zlato, přijel do Kopcedolu, a když tu zlato nenašel, koupil si hospodu na náměstí.

SIVÉOKO je myslivec, má myslivnu hluboko v černém lese, má černou bradu, černé kníry, pořádné a zatočené vzhůru, a má také papouška Štěbetu. Vzal si na vychování trpaslíka Hlupikána.

KYTARISTA přišel hledat do Kopcedolu pikurky, které jeho králi ukradl papoušek. Za radu dal černochochovi Pikalému chameleóna a kouzelné zrcadlo a Hlupikánovi dal kytaru, která rozkvetla a potom shořela.

Loupežník HUMIRÁK má tam za těmi kopci zelinářství, loupežnické řemeslo už nedělá. Jeho syn Pepi Humirák přijel do Kopcedolu nikoli na oslu, nýbrž v oslím břiše. To je moc památná historie.

Námořník SÉLIM přijel domů k mamince po dlouhých sedmi létech a tak se mu po moři stýskalo, že z něho zbyl jen stín. Rád vypravoval o svých dobrodružstvích a rád lhal. Strašně se polekal, když koze Luize nad všemi čtyřmi kopýtky narostla křídélka. Potom se vrátil na moře.

MAGELONA, princezna, spala pod magnólií na pasece U trpaslíka, a když jí chtěl havran ukrást zlatý prsten, zjevil se jí jednorožec. Za své leknutí byla odměněna tím, že dostala na filmovém festivalu první cenu.

Koza LUIZA, vrabčák LOJZA, pes ALÍK a prasátko BOBEK jsou zvířátka paní Moulisové. Mají v těchto pohádkách důležité úlohy.

Kluk NEDĚLNÍK je záhadná postava. Je to kluk, který chodí v námořnickém obleku a nosí pruhované tričko. Je vždycky sám a objevuje se jen v neděli. Umí divné kousky, nad kterými zůstává rozum stát. Povídá se o něm, že je to čarodějův učeň, ale je smůla, že když o něm kronikář něco zapsal, do rána to bylo z kroniky vždycky pryč, jako by to někdo čistě vygumoval a ještě přejel zmizíkem. Takže kluk Nedělník zůstává tajemný, však uvidíte.

Objevil se mravenec Skorokůň

Stalo se to v neděli. Protože byl teplý jarní den, Nanyňka vyběhla na náměstí v lehkých světlemodrých šatečkách a hrála si sama u kašny. Zrovna zpívala posměšnou písničku tomu chlapci Petříkovi, který tam uprostřed kašny stojí na podstavci a čurá do vody, když kolem ní přeletělo něco velkého, myslila, že je to vážka. Sedlo si to na chvíli Petříkovi na hlavu, ale hned to sletělo na okraj kašny. Zvědavá Nanyňka se šla podívat - a nic velkého tam nebylo, jen hnědý mravenec tam seděl a hmatal tykadly sem a tam.

Nanyňka mu povídá: „Počkej, počkej, spadneš do kašny a Petřík tě počurá. Bude ti líp, když tě odnesu jinam.“ A lístečkem lebedy smetla mravence do prázdné krabičky od zápalek. Vtom uviděla, že sedm kluků běží jako o závod ke kostelu, a protože byla zvědavá a musila být u všeho a při všem, běžela tam za nimi. Ale kluci se jen honili kolem kostela a to ji tolik nebavilo. Sedla si pod věž, otevřela krabičku, že se podívá na mravence a třeba ho pustí. Jenže mravenec nečekal. Jakmile krabičku pootevřela, šup a byl venku a honem na zed' a lezl napřed klikatě sem a tam, jako by nevěděl kudy kam, ale potom rovnou nahoru a ještě výš. To by nic nebylo. Jenže čím výše lezl, tím víc se otevírala Nanynce pusa. Čím výše mravenec lezl, tím byl větší! To nikdo nikdy neviděl! Nanyňka taky ne. Když vylezl nad dveře, už byl velký skoro jako myš, vylezl nad okno a už byl velký opravdu jak pes, vylezl ještě výš a už byl velký jako tele. A nekoukala se jen Nanyňka. Kluci a holky přestali běhat a koukali se taky. Z hospody vyběhli lidé a dívali se, jak mravenec leze nahoru na věž a roste a roste. Ted' už byl velký jako roční hříbě. Z kostela vyšli tři dědkové, dvacet sedm babiček a za nimi také paní Moulisová. Poslední vyšel kostelník, chtěl zamknout kostel, ale když viděl, že všichni mají hlavy obrácené nahoru, také se podíval. Lekl se

a povídá: „Hele, čert!“ Děvčátko Nanyňka se otočí a řekne: „To není čert, to je můj mravenec. Utekl mi z krabičky.“ To už mravenec vylezl na špičatou zelenou střechu kostela a věže, byl velký jako kůň a opravdu vypadal jako ta kobyla, co na ní sedí Žižka na vrchu Vítkově v Praze.

Kluci a holky křičeli, lidé se divili, byla strašná mela. Esenbákovi se to nelíbilo, začal je rozhánět, aby šli domů. Nikdo ho neposlouchal. A tu paní Moulisová povídá klukům a holkám: „Dejte už pokoj, nebo na vás přijde kluk Nedělník!“ A sotva to dořekla, už tu byl. Najednou tu stál ten chlapec v námořnickém obleku, na hlavě plochou kulatou čepici, bílou s modrou pentlí kolem, na pentli vpředu zlatou kotvu. Rozkročil se uprostřed dětí a povídá: „Haló, haló! Kluci a holky! Neděle je neděle a žádný cirkus.“ Potom se dívá nahoru na věž a povídá: „Hele, tam to je Skorokůň! A polez dolů!“ povídá tomu velikánskému mravenci. Rozhlédne se, vidí na amplionu na radnici sedět vrabčáka Lojzu, který sem přiletěl za paní Moulisovou. Kluk Nedělník na něho zamával a zavolal: „Ty Lojzo, doleť tam nahoru a zobni ho, ať leze dolů!“ Vrabčák slétl z amplionu, třikrát obletěl paní Moulisovou a letěl tam nahoru na věž k tomu mravenci-koňovi. Frčel kolem něho jednou, dvakrát, a když frčel potřetí, mravenec kůň nebo tedy Skorokůň zvedl levou zadní nohu a chtěl po něm kopnout - a už to bylo! Padal, a to jste měli vidět! Všichni kolem se strašně lekli, rozutekli se, báli se, že na ně spadne. Jen hloupé prasátko Bobek zůstalo pod věží. A co se stalo? Mravenec kůň padá, letí dolů, a jak padá, zmenšuje se, už je velký jen jako telátko, potom jen jako pes, a už je malý jako myš a čím dál menší - a už je zas malý jako mravenec. A protože se všichni rozutekli, už ho nikdo ani nevidí. A nikdo neviděl, že mravenec spadl na prasátko Bobka, které uhání za paní Moulisovou a na zádech nese mravence a neví o tom. Kluk Nedělník se zasmál a jeho smích byl slyšet z amplionu na radnici a bylo to, jako by se smálo a řehtalo celé městečko Kopecdůl. Potom kluk Nedělník zasalutoval esenbákovi, řekl mu: „Dejte si pozor na Skoro-

koně!“ a zmizel. Esenbák byl mrzutý, že jeho nikdo nechtěl poslechnout, a tak zastavoval auta a dával pokuty. Paní Moulisová zavolala na kozu Luiziu, která na ni se psem Alíkem čekala v parčíku u kašny, a šla domů. Za ní koza Luiza se psem Alíkem, nad nimi vrabčák Lojza a vzadu se batolilo prasátko Bobek a neslo na zádech mravence.

Když paní Moulisová otevřela vrátka na dvůr a její zvířátka tam vběhla, unavené prasátko si lehlo před chlívkem a mravenec mu slezl ze zad a rovnou na zahradu. Postavil se tam na krtinu, vystrčil tykadla - antény, poslal signál svým poddaným a za chvíli už se do zahrady paní Moulisové sbíhali mravenci a budovali mraveniště. A tak paní Moulisová zbohatla o mravenčí království, v němž kraloval mravenec Skorokůň.

A zatím je konec. Uděláme si uzel tady, abychom zítra věděli, co bude dál. Jen ještě řeknu, že o té příhodě a nehodě si lidé vyprávěli celý rok a ještě déle, jenže z okolních vesnic tomu nikdo nevěřil - což je možné mít v Kopcidole na věži mravence velkého skoro jako kůň? - a říkali jim lháři z Kopcidolu. Esenbák to hlásil vrchnímu esenbákovi a ten se rozzlobil, tůkl se do čela a povídá: „Jsi tuhle?“ Protože takové věci, aby mravenec byl velký skoro jako kůň, nejsou dovoleny a jsou zakázány, tak ani náš esenbák potom už o tom nechtěl hovořit a ani slyšet. Viděl to na vlastní oči a říkal, že to není pravda. Kdepak, to se nesmí! Tak je to a je konec, zvonec.